

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO GRAĐANSKO DRŽAVNO
ODVJETNIŠTVO U ZAGREBU
Zagreb, Slavenska avenija 6

Broj: XII-P-DO-128/2026
Zagreb, 7. rujna 2026.
AŠB

Na broj: P-1301/2026

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

TUŽITELJ: REPUBLIKA HRVATSKA, OIB:52634238587, zastupana po
Općinskom građanskom državnom odvjetništvu u Zagrebu

TUŽENIK: NATAŠA TRINAJSTIĆ, OIB: 46188491444, iz Zagreba, Kraljevec 18

Radi: iseljenja i isplate

PODNEŠAK

tužiteljice Republike Hrvatske

Tužiteljica Republika Hrvatska osporava sve navode tuženice kao neosnovane, ustraje kod svih navoda danih u dosadašnjem tijeku postupka te se na odgovor na tužbu tuženice od 9. srpnja 2026. očituje kako slijedi.

Tužiteljica prvenstveno ističe da je neosnovan prigovor tuženice da iz tužbe nije razvidno radi li se o stanu ili poslovnom prostoru. Naime, predmetna nekretnina je u zemljišnim knjigama, koje predstavljaju javnu knjigu i uživaju javnu vjeru, upisana kao poslovni prostor, a ne kao stan. Tužitelj je već u tužbi jasno označio predmet spora kao poslovni prostor u Zagrebu, Dalmatinska 12, površine 29,47 m², dok eventualno navođenje riječi „stan“ predstavlja očitu omašku u pisanju koja se nesporno može utvrditi usporedbom s ostalim navodima tužbe i priloženom dokumentacijom. Naime, iz zemljišnoknjižnog izvotka, kao i iz ostale dokumentacije koja je priložena u spisu, nedvojbeno proizlazi da je predmet spora poslovni prostor, zbog čega tuženica nije mogla biti u dvojbi glede identiteta nekretnine niti joj je na bilo koji način bilo onemogućeno ostvarivanje procesnih prava.

U vezi s tim, tužiteljica ističe da je sama tuženica u odgovoru na tužbu dostavila Aneks ugovora o zakupu iz kojeg proizlazi da je predmet zakupa označen kao „poslovni

prostor DALMATINSKA 12“, slijedom čega je i tuženici poznato da je riječ o poslovnom prostoru, a ne o stanu.

U odnosu na prigovor tuženice o neprovedenom postupku mirnog rješenja spora, tužiteljica ističe da je isti neosnovan. Naime, zahtjev za mirno rješenje spora dostavljen je tuženici preporučeno uz povratnicu na adresu njezina prebivališta, a nakon što ni ponovljena dostava nije uspjela, dostava je izvršena stavljanjem zahtjeva na oglasnu ploču državnog odvjetništva, sukladno članku 38. stavku 6. Zakona o državnom odvjetništvu. Sukladno stavku 7. istog članka, dostava se smatra obavljenom istekom osmoga dana od dana stavljanja pismena na oglasnu ploču. Slijedom navedenog, okolnost da povratnice nisu potpisane od strane tuženice ne znači da postupak mirnog rješenja spora nije proveden, pa je navedeni prigovor tuženice u cijelosti neosnovan.

Nadalje, prigovor zastare tuženice u cijelosti je neosnovan. Naime, sukladno članku 165. stavku 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, zastarni rok počinje teći od dana predaje stvari vlasniku. Budući da tuženica tužiteljici još uvijek nije predala u posjed predmetni poslovni prostor, zastarni rok nije niti počeo teći.

Osim što je neosnovan, prigovor zastare istaknut je i potpuno paušalno, bez navođenja koje bi konkretne tražbine tužiteljice bile zastrajele.

Ujedno, tuženica pogrešno zaključuje da postojanje nekadašnjeg ugovora o zakupu s Gradom Zagrebom automatski predstavlja valjanu pravnu osnovu za korištenje poslovnog prostora u utuženom razdoblju.

Naime, rješenjem Grada Zagreba, Gradskog ureda za imovinsko-pravne poslove i imovinu Grada, KLASA: UP/I-942-02/2004-13/168, URBROJ: 251-14-02/203-11-37 od 11. travnja 2011., pravomoćnim 1. svibnja 2014., Republika Hrvatska utvrđena je vlasnicom predmetnog poslovnog prostora. Istim je rješenjem utvrđeno da ugovor o zakupu sklopljen između Grada Zagreba kao zakupodavca i tuženice kao zakupnika na neodređeno vrijeme prestaje po sili zakona danom pravomoćnosti rješenja te da Republika Hrvatska može zahtijevati ispražnjenje i predaju poslovnog prostora u posjed istekom godine dana od pravomoćnosti rješenja.

Slijedom navedenog, sama činjenica da je tuženica u prošlosti koristila prostor temeljem ugovora o zakupu ne dokazuje postojanje valjane pravne osnove za korištenje predmetnog prostora u utuženom razdoblju. Tuženica uz odgovor na tužbu nije dostavila dokaz da joj pripada pravo korištenja predmetnog poslovnog prostora niti dokaz o postojanju važećeg ugovornog odnosa u utuženom razdoblju.

Slijedom svega navedenoga, proizlazi da su navodi tuženice u cijelosti neosnovani te da ne postoji valjana pravna osnova za korištenje predmetnog poslovnog prostora zbog čega je dužna platiti naknadu za korištenje prostora u utuženom razdoblju čija visina proizlazi iz dokumentacije priložene uz tužbu i obračuna naknade za korištenje poslovnog prostora.

U svemu ostalom tužiteljica ostaje kod ranijih navoda i dokaznih prijedloga, predlaže usvojiti tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti, uz naknadu parničnog troška tužiteljici, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, po stopi iz članka 29. Zakona o obveznim odnosima.

DRŽAVNOODVJETNIČKA SAVJETNICA
Anita Šalina Beretin

ANITA ŠALINA BERETIN

Elektronički potpisano: 11.09.2026T14:26:23 (UTC:2026-09-11T12:26:23Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: e8d1202d-2c24-48a0-ad39-ced9e501dc5b

Općinsko građansko državno odvjetništvo u Zagrebu

Broj zapisa: **17c21-2e6ed**

Kontrolni broj: **09ee0-ed896-7c3c2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinsko građansko državno odvjetništvo u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.